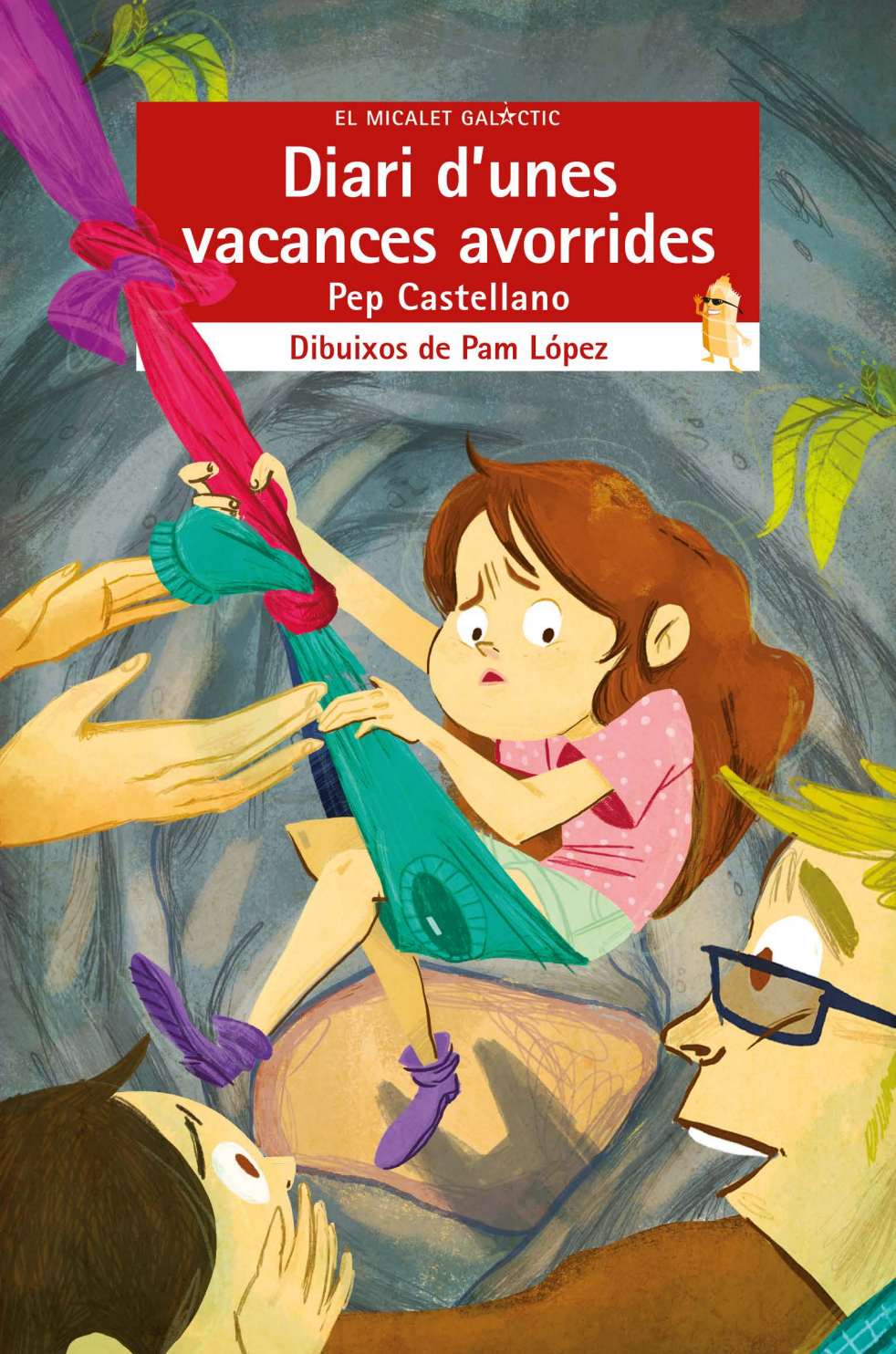

EL MICALET GALÀCTIC

Diari d'unes vacances avorrides

Pep Castellano

Dibuixos de Pam López

Finalista Premi de Narrativa Infantil Vicent Silvestre

6 de juliol
Caca Quatre

És la primera vegada que escric un diari i no sé molt bé com ho he de fer. Però com que m'ha passat el que m'ha passat, no tinc més remei. Com que no sé com arrancar, començaré pel principi.

Tot va començar quan Immaculada, ma mare, em va fer aquella proposta de vacances avorrides a la muntanya que sabia que no m'agradaria gens.

–T'ho passaràs genial –va dir per rematar-ho–. Serà guai!

Serà guai? Qui diu guai? Ningú! Només ma mare, és tan coenta com per dir guai. Ella diu

que les coses són guais, o superguais, o hiperme-gaguais, i es queda tan ampla. Perquè, per a ma mare, tot és guai sempre. Però jo no veia res de magnífic en aquelles vacances que em va oferir per passar l'estiu. Un rotllo, això és el que era la seua proposta. Un *rotllo macabeo*! Que no sé què és, però la meua iaia ho diu molt.

I per què era un *rotllo macabeo*? Doncs, perquè m'havia promés que, si m'esforçava amb els estudis, en arribar l'estiu, ens n'aniríem de vacances a la platja.

El cas és que jo em vaig esforçar. Ho promet! Em vaig esforçar al cent per cent, i una mica més encara. I esforçada com estava amb els meus resultats finals mig bons, no podia entendre com ma mare havia gosat fer aquell canvi d'unes vacances fantàstiques a la platja per unes altres «de muntanya superhiperme-gaguais».

Simplement, no ho veia just!

—És per la crisi —es justificava quan vaig començar a protestar—. L'apartament a la costa és car i no el podem pagar.

—Tinc estalvis —vaig intentar buscar una solució de pau, com ens ha ensenyat la mestra a

escola—. Si és pels diners, no et preocupes. Puc trencar la vidriola i ho paguem entre les dues.

—No, Marta, moltes gràcies, però... ja està decidit!

No suporte ma mare quan diu «ja està decidit». Què significa «ja està decidit»? Sóc prou major per a distingir entre una decisió i una imposició. Jo crec que decidim quan les dues podem opinar. Però de vegades em fa la sensació que les meues opinions no compten per a ma mare i, en eixes ocasions, ma mare no hauria de dir «ja està decidit», hauria de dir «ja està imposat».

Ara que la meua frustració s'ha fet ~~quaranta~~ cent vegades més gran quan hem arribat a la «decisió» de ma mare: una casa rural, perduda en la muntanya, enmig de no sé on.

Si fins i tot Maria s'ha perdut! Maria, que és la robot que portem al GPS del cotxe, li ha dit més de cinquanta vegades que, quan poguérem, més endavant, pegàrem la volta i canviàrem de sentit. Però ma mare no li ha fet ni cas. Pobra Maria!

La casa rural perduda al cul del món és una casa avorrida de pedra de dues plantes amb finestres de fusta i teulada negra. Li dic Caca Quatre.

Ca de casa, Ca de cares i Quatre de quatre. Perquè és una caca, vull dir una casa, de quatre costats que jo he anomenat cares A, B, C i D.

La cara A de Caca Quatre dóna a un llac d'aigües blaves fosques quasi negres i que segons els mapes es diu Llac Negre.

Des de la cara B, es veu un bosc que fa la mateixa olor que el detergent verd que gastem a casa per a fregar el terra de la cuina.

A la cara C hi ha un poble, de muntanya també. Però no està al costat al costat. He calculat que està a uns dos quilòmetres de distància, pam dalt pam baix. I s'hi pot arribar per una carretera plena de revoltes d'eixes que maregen com si anares en barca.

I a la cara D de la casa de muntanya hi ha una altra muntanya, però de deixalles. Es veu que s'ho van deixar els obrers quan van acabar les reformes de Caca Quatre. Hi ha un fum de palets d'obra, fustes abandonades, trossos de totxo i coses d'eixes. Ara bé, no es veuen si no vas darrere de la casa, perquè en eixe costat, que és al darrere, no hi ha finestres.

—T'agrada la casa? —ma mare s'entusiasma amb molta facilitat—. Veritat que és guai?

—On és la tele? —he preguntat en veure que al saló no n’hi havia—. És a la teua habitació?

—No. És que...

—Tranquil·la, no m’importa, me n’aniré a mirar-la allí.

—És que...

—És que, què?

—Que no n’hi ha!

—No n’hi ha... què?

—No hi ha tele. En esta casa no hi ha tele. Guai, no?

Per un moment he arribat a pensar que estava somiant, que era un malson. M’he quedat una estona amb els ulls tancats, esperant que alguna cosa em despertara. Però, com que no em despertava res, m’he enfadat.

—Però... com pot ser? Hi ha cases sense tele? Mai en la meua vida...! No, mira...! És que..., serà possible? —jo, quan m’enfade, no puc acabar cap frase—. On s’ha vist una...?

En saber que no teníem tele, m’he enfadat amb tres signes d’admiració. És a dir: molt!!!

Ma mare no s’ha enfadat gens. Ella, molt serena, ha començat a explicar-me la seua versió dels fets.

–La veritat és que si ho mires bé, no ens fa gens de falta –ha dit.

–Si ho mire bé? Com vols que ho mire? Casundena!

–Marta! Eixa boqueta!

(Òbric un parèntesi per explicar que jo dic moltes ~~bastants~~ algunes vegades *casundena*. A la mare no li agrada, perquè diu que és una paraulota. Però jo crec que no és cap paraulota, perquè hi ha un pallasso que a mi m'agrada molt que ho diu sempre i, si fóra una paraulota, un pallasso no la diria mai, i ara tanque el parèntesi.)

–Sense casundena, com vols que ho mire, eh?

–Bé! Vull que ho mires bé. Parlem-ne tranquil·lament...

–Parlem-ne? Mamà, per favor! No, hi, ha, te, le!!! –li ho he dit així, amb les comes pel mig. La meua mestra s'hauria enfadat amb mi per partir la frase i el substantiu, però com que és un diari secret puc escriure el que em done la gana.

–Podem mirar per les finestres, la bellesa de l'entorn...

I s'ha posat a enrotllar-se, fent-se la mare moderna i tota la pesca. Bla, bla, bla. Però jo ja no l'he escoltada perquè, enfadada com estava,

només podia fugir del seu costat. He pujat les escales d'arrapa-i-fuig, i m'he volgut tancar a la meua...

–Mamà!! –he cridat amb dos signes encara.

–Què vols? –m'ha contestat amb veu melosa.

–Quina serà la meua habitació?

–La de la dreta.

I m'he tancat a l'habitació de la dreta.

–Mamà! –he cridat només amb un signe d'admiració.

–Què?

–Em deixes la teua tauleta?

–No.

–Per fa...!

–És que no l'he portada.

–Que no l'has... què??? –increïble–. No has portat la tauleta? Però... per què?

–Perquè no hi ha Wi-Fi a la casa.

–Com?

He comptat fins a deu, perquè no em volia enfadar molt, molt, molt. És un truc que he après de la meua mestra. Després he eixit de l'habitació i, recolzada al passamà de l'escala, he continuat aquella conversa a crits amb ma mare. Jo dalt i ella baix.

–I ara em diràs que tampoc no t’has emportat el mòbil.

–El mòbil sí que l’he dut.

–Uf, encara sort! Me’l deixes?

–Te’l deixe, però ja saps que no tinc jocs gravats i no podràs jugar en xarxa. No hi ha cobertura. Cal baixar al poble per a poder tindre accés als jocs.

Llavors he caigut a terra, vençuda, derrotada, abatuda, desconnectada..., estava condemnada a l’avorriment total.

–I..., quant de temps dius que estarem ací de... «vacances»? Quinze dies?

Però no he esperat la resposta. M’he tancat a la meua habitació. Sort que he trobat esta llibreta vella i m’he posat a escriure el que em passa, perquè... Açò és massa!

Ho he de deixar. M’ha semblat que toquen al timbre.